

Šlienavos ir Viršužiglio parapijos leidinys

**Nuženk, Švenčiausias Sakramente, į sielos alkanas gelmes!
Tada tik šviesią džiaugsmo šventę Trejbės garbei siela švęs.**

**Nuženki, Jėzau, iš aukštybių žvaigždėtu dangišku keliu.
Paskleisk šviesos, įdiek stiprybės, atneški dieviškų jėgų.**

**Ateina Jis skaistus, dangaus Svetys, gražus kaip tekanti aušra!
Aš, Jo gerumo sužavėtas, pravirksiu džiaugsmo ašara.**

**Marija, Motina meilinga, šventieji Dievo angelai,
priimkit Svečių gailestingą: giedokit "Šventas" nuolankiai.**

**Tikiu, nes Jis mane gaivina, viliuos, nes teikia man vilties;
myliu, nes Jis mane pakviečia prie savo dieviškos širdies.**

Tave, Dieve, garbiname, Tave, Viešpatie, išpažįstam.

Tave, amžinąjį Tėvą, štai garbina visa žemė.

**Tau visi angelai, Tau dangūs ir visos galybės, Tau cherubinais ir serafinai
nepaliaujamu balsu gieda: šventas, šventas, šventas, Viešpats galybių Dievas!**

Pilnas yra dangus ir žemė Tavo garbės ir didybės.

Tave apaštalu choras garbingas, Tave pranašų skaičius gausingas,

Tave spindinčios kankinių gretos šlovina.

Tave po visą pasaulį šventoji Bažnyčia išpažįsta: Tėvą begalinės didybės,

Garbingą ir tikrą vienatinį Tavo Sūnų, Dvasią Šventąją, ramybės Davėją.

Iš išskilingiausio Bažnyčios padėkos himno

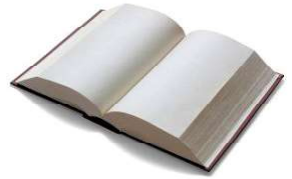
**"Garbė Tėvui ir Sūnui, ir Šventajai Dvasiai – Dievui,
kuris yra, kuris buvo ir kuris ateis." Apr 1, 8**

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Įst 4, 32–34, 39–40; Ps 32, 4–6. 9. 18–20. 22; Rom 8, 14–17

Psalmės atliepas

Laiminga tauta, kurią Viešpats paveldu sau išsirinko.

Evangelija pagal Matą (28, 16–20)

Vienuolika mokinių nuvyko į Galilėją, ant kalno, kurį jiems buvo nurodęs Jėzus. Jį pamatę, mokiniai parpuolė ant žemės, tačiau kai kurie dar abejojo. Tuomet prisitartinęs Jėzus prabilo: „Man duota visa valdžia danguje ir žemėje. Tad eikite ir padarykite mano mokiniais visų tautų žmones, krikštydami juos vardan Tėvo, ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios, mokydami laikytis visko, ką tik esu jums įsakęs. Ir štai aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos“.

Evangelijos komentaras:

Trejbės šventės Evangelijoje susiduriame su dviem liudijimais, kalbančiais apie Dievo žvilgsnį į žmogų. Visų pirma – tai žvilgsnis į situacijas, kuriose atsiduria mokiniai. Jie, vykdydami Jėzaus paliepimą, nuvyko ant kalno, tačiau nemaža dalis jų dar nebuvo atsikratę abejonių. Jėzus vis tiek kalbasi, vis tiek pasitiki abejojančiais, juos įpareigoja, nepalieka jų... Dievas niekuomet nesiliauja ežes į susitikimą su žmogumi. Jis visuomet yra tame amžiname ieškojime. Taip, žmogus ieško Dievo, o Dievas ieško žmogaus.

Drauge Jis liepia mokiniams keliauti pas kitus žmones, kviesdamas krikštyti juos. Tai dar vienas žvilgsnis, tik šiuo atveju Dievas artinasi prie žmogaus per kitus žmones, nešančius patį Dievą. Krikštas reiškia panardinimą, paskandinimą senojo žmogaus. Čia Dievas ragina kiekvieną žmogų į naują, gražų gyvenimą, tarsi paimti Dievo ranką ir eiti kartu per gyvenimą, draugaujant su Dievu.

Šie Jėzaus žodžiai sudaro mūsų tikėjimo esmę: gyventi Dieve, su Dievu. Tai laimingas ir drauge atrastas gyvenimas. Apie laimę gyventi su Dievu, Jo artume dar Senojo Testamento puslapiuose liudijo Mozė, kai, perduodamas tautai įsakymus, priminė, jog jie yra duoti tam, kad būtų laimingi juos gaunantys žmonės ir jų vaikai. Drauge tas gyvenimas susijęs ir su ieškojimu, apie kurį kalba šventasis Paulius, primindamas kryžiaus dovaną, galybę, kurios neįmanoma išsemti. Vis iš naujo atrasti grožį ir prasmę.

Jėzus liepia mokiniams žinių apie Dievą perduoti, krikštijant vardan Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios. Tėvas – su tėviška širdimi, plakančia pasaulyje, Sūnus – su savu sūniškumu, trapumas, pasireiškiančiu gimime kūne, ir Šventoji Dvasia – visa atnaujinanti ir prikelianti galybė. Bandydami suprasti Trejbės paslaptį, atrandame, kad Dievo gyvenimas negali būti svetimas nei kūno trapumui, nei gyvybės jėgai, nei žmogaus laimei, nei skausmui. Trejbė – tai konkreti silpnumo ir galybės istorija, patikėta ne pasaulio išminčiams, bet neraštingiems ir vis dar abejojančioms žvejoms, kurie žino, kad nieko nesupranta, ir jaučia, jog yra labai maži žmonės, privalantys liudyti didingą paslaptį.

Mokiniai įvykdė jiems skirtą uždavinį ir perdavė žinių, jos iki galo nesuprasdami. Jie nepajėgė jos nupasakoti žodžiais, taip, kaip neįmanoma aprėpti ir nupasakoti visos kūrinijos, tačiau darė tai, ką konkrečiai jiems buvo liepęs Jėzus: „Mokykite laikytis visko, ką tik esu jums įsakęs“. Jis neliepė mokiniams mokyti žmones Dievo įsakymų, ir netgi nesakė, kad mokiniai turi būti tie, kurie kitiems lieps tų įsakymų laikytis. Jis liepė mokyti laikytis, arba, kitais žodžiais tariant: parodyti, kaip reikia gyventi pagal Evangeliją.

Iš tikrųjų išdėstyti kitiems tiesas yra nesudėtinga, dar lengviau švaistytis įsakymais ir nurodymais, tačiau, anot Jėzaus, tikroji krikščionių pasiuntinybė yra perduoti gyvenimą, vertybes, energiją, parodyti, ką reiškia: pasiekti gyvenimo laimę. Tai vienintelis įsakymas, kurio privalome laikytis – mylėti vieniems kitus. Taip elgdamiesi, mes perduodame žinių apie Dievą, koks Jis yra, kad Jis – Meilė, gyvenimą dovanojanti Gyvybė. „Mokykite vieni kitus būti laimingais“, – pasakytą Mozė. „Mokykite vieni kitus dovanoti save“, – atsilieptą apaštalas Paulius. „Mokinkimės gyventi mylėdami“, – atsilieptume mes.

Širdžių šviesa

Darbuose Tu – poilsis, kaitroje Tu – atvėsis, Tu paguoda liūdesy!

Kiekviena eilutė pasako tą patį, tik vis kitaip. Banguoja vidinis gyvenimas. Rūpesčių varginamam žmogui Dievo artuma yra ramybė. Kai žmogų degina aistra, ją numalšina Tas, kuriam viskas yra žinoma. Jei kamuoja ilgesys ar skausmas, Kūrėjas atgaivina. Dievas yra tai, ko žmogui nuolatos reikia. Ir dar daugiau.

O šviesybe amžina, skaidrink sielos gilumą, stiprinki tikėjimą!

Šiomis eilutėmis, regis, išsakoma viskas. Kiekvienu žodžiu, kiekvienu skiemeniu: „*O labiausiai palaimintoji Šviesa, pripildyk širdies gelmes Tavimi pasitikinčiųjų.*“

Dievo slėpinys – tai, kad skadrumas jame yra ir pati gelmė, ir meilės galia, ir kūrėjiška šviesos pilnatvė. Kaip gerai, kad yra būtent taip! Vienų žmonių protas skaidrus, o norai aiškūs – tarsi šviesi, speiguota žiemos diena. Tai stipru, bet kelia šaltį. Kiti būna šilti, bet sumišę arba buki, arba riboti... Ar juntate slėpinį, kurį nusako ši giesmė? Tai, kad širdis šviečia, o šviesuma žėri? Kad meilė ir tiesa yra viena tame, kam, regis, nebėra vardo? Nors vis dėlto yra. Tik vienas vardas – Dievas.

Be tavųjų dovanų viskas žmoguje skurdu, viskas – atvira žaizda.

Blogio galime atrasti visame žmoguje. Tiek jo veiksmuose, tiek kalbose, tiek mintyse. Blogis veikia iš pačios žmogaus sielos gilumos, kurios nesame pajėgūs pasiekti. Jis veikia mūsų svajones ir mintis, mūsų norus ir sprendimus, mūsų santykį su daiktais ir žmonėmis. Mumyse nėra nieko, kas galėtų atsilaikyti prieš Dievą. Tyrumą, kuris būtinas jo akivaizdoje, jam tenka pačiam mumyse sukurti. Savo malonės slaptoje jis mums dovanoja dalį savo paties tyrumo... O kai Dievas jau priima mus į savo tiesą, mūsų vertė tampa atspindžiu. Tas pačias mintis tik kitais žodžiais atkartoja dar dvi strofos.

Nuvalyk, kas suteptą, laistyk, kas išdeginta, gydyk tai, kas sužeista.

Atitrauk mus nuo klaidų, dvasios šaltį duok jėgų, tiesink vingius mūsų takų!

Kiekviena eilutė nusako, kaip Dievas gydo. Suteptai širdžiai, kuri atgailaudama gręžiasi į Dievą, jis gali dovanoti naują tyrumą. Žmogaus sielos gelmėje, kurioje įsivirauja sausra, tarsi be lietaus peržiūvusioje dirvoje, jis gali atverti vidinį šaltinį... Kartais žmogaus esybę persmelkia sielvartas, skausmas ar netektis, širdyje atsiveria žaizda, nepasiekiamą jokiame gydymo. Padėti gali tik „gydantis Dievo pirštas“. Tik vienas Dievas gali atlaisvinti, kas sustingę, įsitempę; įveikti priešgyniavimą, maištavimą, neapykantą, užkietėjusį blogį, abejingumą, kietumą, šaltį, nebylų vargą, keliantį nusivylimą, nežinant, kaip iš jo išsivaduoti.

Ne, savo jėgomis iš viso šito išsivaduoti negalime. Reikia, kad ateitų ji, vaduojančioji Dvasia ir išvestų mus iš savo pačių nelaisvės į Dievo platybes! Dvasia atlaisvina, kas sustingę, sutirpdo, kas įšalę. Ji vienintelė – patarimo Viešpats ir visų kelių žinovė – gali prasklaidyti vidinę maištą, kurioje žmogus nepajėgia surasti kelio nei takelio. Dvasia pajėgi pastatyti mus ant kojų, nušviesti prieš akis tikslą ir kelią.

Duok mums, mylintiems tave, tikintiems tava galia, dovanų septynetą!

Septynios šventosios dovanos: Dievo baimė ir maldingumas, leidžiantys nuolat turėti Jį prieš akis; supratimas, įkvepiantis pažinti tiesą; išmintis, pagaunanti prasmę; protingumas, surandantis teisingus kelius; teisingumas, įkvepiantis siekti to, kas teisinga; tvirtumas,

Švč. M. Marijos apsilankymo pas Elzbietą šventė Viršužiglyje

Šiandien, 13 val., Viršužiglio Šv. Onos bažnyčioje, švenčiame dvasinę šventę – Švč. M. Marijos apsilankymą pas Elzbietą.

Šventėje dalyvausime iškilmingoje Eucharistijoje su procesija, kurioje panaudosime naujai įsigytą procesijos naudojamą – baldakimą. Ji nešti pasiryžę pirmą Komuniją švenčiantys vaikai.

Devintinės – Jėzaus Kristaus Kūno ir Kraujo šventė, ir kitos šventės...

Ateinantis sekmadienis bus kupinas šventiškumo! Praėjus devynioms savaitėms po Jėzaus Prisikėlimo, švęsime Jo Kūno ir Kraujo šventę – Devintines; taip pat būsime su savo tėčiais, juos sveikinsime, jais džiaugsminės; taip pat Šlienavos bažnyčioje švęsime ir titulinę šventę – Švč. M. Marijos Apsilankymo pas Elzbietą šventę; taip pat, Šlienavos bažnyčioje, šių švenčių pilnumą dovanos šeimos, kurios su savo vaikais švęs pirmą Komuniją.

Koks šventinis sekmadienis mūsų laukia!

Švč. M. Marijos apsilankymo pas Elzbietą šventė, Tėčio diena Šlienavoje

Birželio 2 d., 13 val., Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo bažnyčioje švęsime parapijos dvasinę, bažnyčios vardo šventę – Švč. M. Marijos apsilankymą pas Elzbietą.

Šią dvasinę šventę švęsime ir su šeimomis, kurios ruošėsi su savo vaikais švęsti pirmą Komuniją. Taip pat švęsime kartu su savo tėčiais, kuriuos sveikinsime ir jais džiaugsimės, kad juos turime. Šioj dienoj pasakykime savo tėčiui "Ačiū". Kad ir kur jis būtų – kartu, šalia, ar Amžinybėje, – tegu išgirsta iš mūsų padėką, ir tepajunta pasidžiaugimą iš savo vaiko.

Šventės šventime (13 val. Eucharistijoje) dalyvausime eucharistinėje procesijoje, o po visų apeigų – pasibūsime visi kartu prie vaišių. Tad ruošimės šventei ir kartu ją švęskime!

Šioje šventinėje dienoje Eucharistijos šventimas vyks 13 ir 18 val.

Vakare, 18 val., Eucharistijoje labiausiai būsime su savo tėčiu, kuris yra šalia ar jau esantis Amžinybėje...

Pasitvarkymas Šlienavos bažnyčioje

Besiruošiant šventei, reikia ir pasitvarkyti! Ateinantį trečiadienį, vakare nuo 18 val., susirinkime į Šlienavos bažnyčią bendram pasitvarkymui. Jei turite jėgų ir noro – laukiame Jūsų!

išdrįstantis ir gebantis veikti; santūrumas, išlaikantis pagarbumą ir saugantis ribas.

➡ Per visas šias dovanas pasireiškia Dvasios galia. Prote ji įgalina pažinimą, jausmų gelmėje – nuolat trykštančią pilnatvę, širdyje – tvirtą ir drąsią meilę. Prašome, kad Dvasia dovanotų mums šią galią, kad gyvenimas įgytų naują pradžią.

Duok dorybių atpildą, siųsk laimingą pabaigą, kviesk į džiaugsmą amžiną!

Dvasia suteikia dorybei vertingumą. Pati iš savęs žmogystė šventumo akivaizdoje vertės neturi. Dvasia ją turi pati sukurti. Ji įkvepia mus daryti gera, persmelkia mus savo mintimis. Ji dovanoja laimingą gyvenimo pabaigą, atveriančią duris į išganyką. Dvasioje slypi ne tik pradžios paslaptis, bet ir išsipildymas. Ji mums teikia jėgų išverti savo užduotis iki galo ir taip sulaukti išsipildymo.

Šventoji Dvasia suteikia džiaugsmą, kuris yra amžinas, nekintantis ir nepraeinantis, pats iš savęs palaikintai ramus. Tai amžinas džiaugsmas, nes jis iš paties Dievo. Šis džiaugsmas užantšpaudotas šventame, nepažeidžiamame Dievo ištikimybės Amen. Jis gražus giesmė virtusiojo amžinojo gyvenimo laisvėje. Amen. Aleliuja!

Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija, Adresas: Žalioji g. 23, LT-53143, Šlienava, Kauno r.

Tel.: 8 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com;

Parapijos banko sąskaita: Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija; jm. kodas: 191289430,

AB "Swedbank" bankas, sąskaitos Nr. LT367300010002243406.

Leidinį paruošė kun. Rimas.